

opusdei.org

Praca nad zaufaniem (V): Długo oczekiwana impreza

Nagranie przedstawia refleksję na temat dialogu, który może się wywiązać przy okazji decyzji, które podejmują młodzi, w szczególności przy organizacji imprez i urodzin. Piąte nagranie z serii „Praca nad zaufaniem”.

27-09-2018

**Przewodnik do wykorzystania
wideo**

Dorastanie dzieci jest pięknym procesem, ale stanowi też wyzwanie. Czasem nie jesteśmy przygotowani na wybory, których wymagałaby życiowa dojrzałość. Jest oczywiste, że wzrastanie to sprawa osobista dziecka, ale rodzice powinni towarzyszyć w nim z bliska dzieciom i pomagać im. Okres dojrzewania cechuje często utrata dialogu między dziećmi a rodzicami, podczas gdy może on stanowić wspaniałą okazję, by go odnowić, jeśli się umie o to zadbać. Starając się o empatyczne postępowanie, rodzice kształtują postawę pełną uwagi i otwartości, by się uczyć oraz by rozumieć lepiej drugą osobę, w tym przypadku swoje dzieci.

W każdej kulturze istnieją takie momenty w życiu, które świętuje się w sposób szczególny. Jest normalne, że każde dziecko pragnie obchodzić swoje 15. urodziny czy osiągnięcie pełnoletności poprzez imprezę, która

podkreśli wagę tego momentu: nadejdzie dzień, kiedy dziecko poprosi rodziców o pomoc w organizacji takiej uroczystości.

Istnieje wiele sposobów, by świętować, ale trzeba znaleźć ten najlepiej dostosowany do osoby zainteresowanej. Decyzja odnośnie tego wydarzenia może stanowić źródło konfliktu, w którym każda ze stron przedstawia swoje racje.

Podobne sytuacje mogą wystąpić podczas omawiania tematów takich jak podróż z przyjaciółmi czy miejsce imprezowania z nimi itd. Warto, by rodzice słuchali wszystkich argumentów i starali się być kreatywni w odpowiedzi na pragnienia dzieci, by nie tworzyć napiętych sytuacji, które trudno jest później pozytywnie rozwiązać. Nie oznacza to przyzwalania na wszelkie prośby dzieci, lecz polega na wspólnym zastanawianiu się nad najlepszym i najbardziej

adekwatnym sposobem
postępowania w każdej sytuacji.

**Oto pytania, które mogą pomóc,
kiedy będziecie oglądać to
nagranie z przyjaciółmi, w szkole
czy parafii, i ułatwić dialog:**

- Czy myślisz, że Twoje
pragnienia pokrywają się z
pragnieniami Twoich dzieci? Co
możesz zrobić, żeby zrozumieć,
jak myślą Twoje dzieci? Jaki
mają sposób życia? A ich
przyjaciele? Przyjmujesz
postawę otwartości wobec
nich? Starasz się, by sposób, w
jaki przedstawiasz swoje idee w
waszych rozmowach, był
adekwatny do ich możliwości
rozumienia? Jesteś świadomy,
że możesz zranić Twoje dzieci
swoim brakiem zaufania?
Akceptujesz i chwalisz niektóre
z ich propozycji? Starasz się
rozmawiać w odmienny sposób

z każdym z Twoich dzieci?
Pytasz je o motywacje ich
propozycji?

- Jakie święta warto obchodzić?
Dlaczego obchody pełnoletności
są ważne? Jak obecnie
większość osób obchodzi tę
okazję?
- Jaki jest właściwy sposób, w
który rodzice mogą włączyć
dzieci w domowe sprawy
ekonomiczne? Jaka jest relacja
między kwestią ekonomiczną a
kwestią wychowawczą przy
organizacji imprezy? Jak w
sposób naturalny wytłumaczyć
potrzebę umiarkowania? W jaki
sposób mówić dzieciom o
rodzicach ich kolegów i
koleżanek, kiedy podejmują oni
wątpliwe decyzje odnośnie
imprez? Istnieją „imprezy
biednych” i „imprezy
bogatych”?
- W jaki sposób odnoszą się
zwykle dzieci do rodziców w

związku ze sprawami materialnymi (prośba o pieniądze, ubrania, szczególne wydatki...)? Jak można odpowiedzieć dzieciom, kiedy chciałyby być traktowane jak w innych rodzinach, które mają odmienny styl życia? Jakie są Wasze zwyczaje rodzinne, związane z obchodzeniem urodzin, ukończenia szkoły itp.?

Propozycje działania

- Upewnij się, że Ty i Twój współmałżonek macie to samo podejście, które chcecie przyjąć przy organizacji imprez dzieci, zwłaszcza tych ważniejszych, jak obchody osiemnastych urodzin.
- Nie oczekuj, że Twój syn czy Twoja córka przedstawią Ci jeden jedyny sposób obchodzenia urodzin: postaraj się wyprzedzić ich z

kreatywnymi pomysłami, które uwypuklą relacje rodzinne oraz przyjacielskie.

- Wysłuchaj do końca propozycji Twoich dzieci i ich argumentów odnośnie typu imprezy, którą chcieliby zorganizować, mimo świadomości, że nie będzie to możliwe. Podczas rozmowy nie odnoś się za wiele do różnic między obecnymi zwyczajami oraz tymi, które były za Twoich czasów: nie jest to przekonujący argument.
- Dzieci są bardzo wrażliwe na postawę rodziców podczas dialogu: nie zamykaj drzwi, nie zakładaj, że Twoje argumenty ojca/matki będą natychmiast zrozumiane. Podziel się z Twoimi dziećmi oraz współmałżonkiem zadaniem, by zorganizować jak najlepszą imprezę.

Rozważanie z Pismem Świętym i z Katechizmem Kościoła Katolickiego:

- „Cóż uczynicie w dzień święta, w uroczysty dzień Pański?” (Oz 9, 5).
- „Sławiłem więc radość, bo nic dla człowieka lepszego pod słońcem, niż żeby jadł, pił i doznawał radości, i by to go cieszyło przy jego trudzie za dni jego życia, które pod słońcem daje mu Bóg” (Koh 8, 15).
- „«Czy chcecie z miłością przyjąć i po katolicku wychować potomstwo, którym was Bóg obdarzy?» «Chcemy»” (*Ryt sakramentu małżeństwa*).
- „W okresie dzieciństwa szacunek i życzliwość rodziców przejawiają się przede wszystkim w trosce i uwadze, którą poświęcają oni wychowywaniu swoich dzieci,

zaradzaniu ich potrzebom materialnym i duchowym. W miarę wzrastania dzieci ten sam szacunek i to samo poświęcenie skłaniają rodziców do wychowywania ich do prawidłowego używania rozumu i wolności” (*Katechizm Kościoła Katolickiego*, 2228).

Rozważanie z Papieżem Franciszkiem

- „Życie rodzinne, oglądane oczami wiary, jawi się nam lepsze od trudu, który nas kosztuje. Widzimy w nim arcydzieło prostoty, piękne właśnie dlatego, że nie jest sztuczne, nie jest fałszywe, lecz potrafi połączyć w sobie wszystkie aspekty prawdziwego życia. Jawi się nam jako rzecz «bardzo dobra», jak powiedział Bóg na zakończenie stworzenia mężczyzny i kobiety (por. *Rdz 1*,

31). A zatem święto jest cennym darem Boga; cennym darem, który Bóg uczynił rodzinie ludzkiej: nie psujmy go!”
(*Audienca generalna*, 12 sierpnia 2015 r.)

- „W społeczeństwie, często upojonym konsumpcjonizmem i przyjemnościami, obfitością i luksusem, pozorami i narcyzmem wzywa nas On do zachowania wstrzemięźliwego, to znaczy prostego, zrównoważonego, prostoliniowego, zdolnego do zrozumienia i życia tym, co istotne. W świecie, który często jest surowy wobec grzesznika a łagodny wobec grzechu, musimy pielęgnować silne poczucie sprawiedliwości, poszukiwania i realizacji woli Boga. W obrębie kultury obojętności, która nierzadko staje się w ostateczności bezlitosna, niech nasz styl życia

napełniony będzie litością,
empatia, współczuciem,
miłosierdziem czerpanymi
codziennie ze studni modlitwy”.
(*Homilia*, 24 grudnia 2015 r.)

Rozważanie ze św. Josemarią

- „Słuchajcie swoich dzieci,
poświęcajcie im również swój
czas, okazujcie im zaufanie,
wierzcie we wszystko, co wam
mówią, nawet jeśli czasem was
oszukają. Niech was nie
przerażają ich bunt, przecież i
wy w ich wieku byliście mniej
lub bardziej zbuntowani.
Wychodźcie im naprzeciw w
pół drogi i módlcie się za nie, a
przyjdą do swoich rodziców z
prostotą - zapewniam was, jeśli
jako chrześcijanie będziecie tak
postępować – zamiast szukać
zaspokojenia swojej
usprawiedliwionej ciekawości u
jakiegoś bezwstydnego lub

ordynarnego kolegi.

Odpowiedzią na wasze zaufanie, wasz przyjacielski stosunek do dzieci będzie ich szczerść wobec was. I to właśnie, choć nie zabraknie drobnych niesnasek i nieporozumień, stanowi pokój rodzinny, życie chrześcijańskie” (*To Chrystus przechodzi*, 29).

- „Sądzisz, że inni nigdy nie mieli dwudziestu lat? Sądzisz, że nigdy nie byli przez swoją rodzinę traktowani jakby byli niepełnoletni? Sądzisz, że zaoszczędzono im problemów — małych albo nie tak małych — z którymi ty się borykasz...? Nie. Przeszli przez to wszystko, z czym ty obecnie się borykasz, i — z pomocą łaski — osiągnęli dojrzałość, depcząc własne «ja» ze wspaniałomyślną wytrwałością, ustępując w tym, w czym można ustąpić, i pozostając lojalnymi, bez

wyniosłości i bez ranienia
innych — z pogodną pokorą —
kiedy nie można było
ustępować” (*Bruzda*, 715).

- „Pilną sprawą jest
rechrystianizacja rozrywek i
panujących zwyczajów. — Pilną
sprawą jest, by publiczne
widowiska nie były skazane na
jedną z dwóch skrajności: albo
nijakość, albo bezbożność. Módl
się do Pana, aby znaleźli się
tacy, co zabiorą się do tego
pilnego dzieła — można by je
określić mianem «apostolstwa
rozrywki»” (*Droga*, 975).
- „Potrzeba, aby młodzi widzieli,
że owa szczerą i serdeczną
pobożność wymaga także
doskonalenia ludzkich cnót i nie
może ograniczać się do pewnej
liczby aktów pobożności
tygodniowo czy dziennie, że
musi przenikać całe życie,
nadawać sens pracy,
odpoczynkowi, przyjaźni,

zabawie, wszystkiemu. Nie możemy być dziećmi Bożymi tylko od czasu do czasu.

Oczywiście powinny być chwile specjalnie poświęcone na oddanie Mu czci, dla zgłębienia sensu naszego dzieciństwa Bożego, co jest rdzeniem pobożności.

- Powiedziałem przedtem, że to wszystko młodzież dobrze rozumie. I teraz dodam, że ten, kto stara się tak żyć, czuje się zawsze młody. Chrześcijanin, chociaż będzie starcem liczącym osiemdziesiąt lat, gdy żyje w łączności z Chrystusem, może zakosztować w pełni prawdy słów odmawianych u stóp ołtarza: Przystąpię do ołtarza Bożego, Boga, który uwesela młodość moją (Ps 42, 4)". (*Rozmowy z Prałatem Escrivą*, 102).

Film z oryginalną ścieżką dźwiękową i z napisami po polsku

Praca nad zaufaniem (I): Więcej niż
gry wideo

Praca nad zaufaniem (II): Rozmawiać
z dziećmi o seksualności

Praca nad zaufaniem (III): «Mamo,
kupisz mi komórkę?»

Praca nad zaufaniem (IV):
Nastolatki i wieczorne wyjścia

Teksty pomocne w refleksji

Autorytet rodzicielski

Nastolatki i rozrywka:

Wypoczynek i czas wolny (III)

.....

zaufaniem-v-dlugo-oczekiwana-
impreza/ (10-08-2025)